

sagde han til Manden: Nu skal Sygekassen jo ikke betale det, De skal betale det selv, har De Lyst til at afgøre det med det samme, saa kan De. Det gjorde Manden, og han var særdeles tilfreds og brugte Lægen siden hen. Jeg vil henstille til den højt-ærede Indenrigsminister, om der ikke kan gøres noget ved en Mand, som udspreder saadanne Rygter, om han ikke kan slettes som Repræsentant, om der ikke kan skrives ind imod ham. For det er af den Slags Ting, som ere saa skadelige, ja, jeg vil ligefrem sige samfundsskadelige, idet saadant noget bidrager i allerhøjeste Grad til at sætte Splid mellem Lægerne og Sygekasserne. Jeg synes ikke, en Mand kan have Lov til at udsprede saadanne Rygter paa et Sygekassemøde. Han bør ikke fremdeles være Sygekasserepræsentant.

Om selve det foreliggende Lovforslag vil jeg sige, at hvis vi skulle skride til en Revision af Sygekasseloven, hvad der sikkert er paakrævet i høj Grad, tror jeg, vi skulle gaa til ganske anderledes omfattende Foranstaltninger. Der er mange andre Ting, man maa tage med. Jeg tror i det hele taget ikke, at Sygekasseloven kan revideres ved privat Initiativ. Jeg tror, at der maa et Regeringsforslag til. En af de væsentligste Mangler ved den nuværende Lov er, som der har været talt om tidligere, at, om jeg saa maa sige, Folk have forstaaet at bruge den saa godt, at de lavest stillede Klasser ere blevne skubbete ud, og der maa efter min Mening først og fremmest foretages en saadan Ændring, at de Folk, som ikke have Raad til at betale de høje Kontingenter, der kræves i mange Sygekasser, alligevel kunne faa Lægehjælp og Sygehjælp paa billige Vilkaar. Der maa dernæst forskellige Ændringer ind, som bidrage til, at de, som ere kronisk syge, de, som slettes af en Sygekasse paa Grund af Sygdom, og de, som ikke kunne optages i en Sygekasse paa Grund af Sygdom, ogsaa kunne faa Læge- og Sygehjælp og de andre Goder, som Sygekasseloven medfører, paa rimelige Vilkaar.

De allerfleste af de her foreslaaede Paragraffer kan jeg for mit Vedkommende ikke gaa med til. Jeg kan ikke gaa med til, at man søger, som det rigtigt blev udtrykt af det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen), at berøve København noget for at give det til Landet. Jeg synes, det i og for sig er en prisværdig Bestræbelse, at Arbejderne i København have søgt at sikre sig saa meget som muligt. Jeg synes blot, det har den for Lægerne

uheldige Følge, at Lægerne ikke faa tilstrækkeligt for deres Arbejde. Men at Arbejderne sikre sig saa meget som muligt, kunne Lægerne fornuftigvis ikke have noget imod. Derimod var der Anledning til at tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om man ikke kunde give de Folk, som f. Eks. boede saa langt fra Lægen, at denne nødvendigvis maatte have et større Honorar, en Ekstrahjælp paa en eller anden Maade. Ligeledes er jeg enig med det ærede Medlem i, hvad han udtalte med Hensyn til det, der er foreslaaet om Børn, som nu skulle have Lov til at være Medlemmer fra 14 Aars Alderen, at den Bestemmelse kan være udmærket god for Landets Vedkommende, men den er skadelig for København. Deraf ser man, hvor vanskeligt det er at lovgive paa dette Omraade.

Jeg maa maaske gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen). Han sagde, at her i København tog man det ikke saa nøje med Plejebørn, de fik Lægehjælp for samme Betaling. Ja, det er ikke noget, det ærede Medlem kan prise Sygekasserne for; det maa han prise Lægerne for, at de ikke forlange Ekstrabetaling (*Valdemar Olsen: Medicin og Hospital!*), for efter Loven kunne de ikke faa Hospitalsbehandling, det kan ikke falde ind under Sygekasseloven. Det eneste, de kunne faa, er, hvis Lægerne ville yde dem fri Lægehjælp. Det er meget smukt, at Lægerne i København gøre det, men det er ikke Sygekassernes Skyld, det er Lægerens Fortjeneste.

Jeg skal dernæst henpege paa en Ting, som efter min Mening er det centrale Punkt i hele Lovforslaget. Det er det, som er foreslaaet i Ændringsforslag Nr. 7, at der efter § 24 indsættes en ny Paragraf om et Voldgiftsraad til Bilæggelse og Afgørelse af Stridsspørgsmaal. Jeg maa sige, at da jeg læste denne Paragraf, undrede det mig unægtelig noget, at en af Forslagsstillerne til den var en Læge. Jeg har i mange Aar siddet som eneste Læge her i Tinget og har tidt savnet at have en Kollega her. Jeg tror, det vilde have støttet ens Arbejde meget betydeligt paa mange Omraader. Det er nu en Gang saadan, at det er meget vanskeligt for Lægerne at give sig af med Politik. Mig bekendt, have vi ikke haft andre Læger før os to, der nu sidde her, end Struensee og Fenger. Det er, saa vidt jeg ved, de eneste Læger, der have givet sig aktivt af med dansk Politik. De bleve begge to meget ophøjede, men siden gik